

ството и старостта, поддържане на безработните и помощ за страните от Третия свят. Е, не живеем във времето на някакъв си Нерон, когато основната задача е била да убедят жителите на империята, че нейният владетел е възплътно божество.

Хората се опитват за пореден път да построят на земята царство на щастие без Бога. За разлика от предишния модел - „общество на равенство и справедливост“, където движеща сила бяха националните идеи или комунистическите теории сега като гарант за стабилност се изтъкват материалните ценности. И въпреки че от времето на построяването на Вавилонската кула всички подобни напъни са претърпявали провал, те продължават и ще продължат до окончателното падение на последния Вавилон:

„И земните търговци ще плачат и жалят за нея, защото никой вече не купува стоките им, стоки от злато и сребро, скъпоценни камъни и бисери, от висон и пурпур, коприна и червен плат; и всякакво благоуханно дърво и всякакви изделия от слоновина кость; и всякакви изделия от скъпоценно дърво и от мед, от желязо и от мрамор; и канела, аромати, тамян, миро и ливан; вино и елей; чисто брашно и пшеница; добитък и овце; коне, колесници и роби; и човешки души“ (Откр. 18:11-13). Ето че дори и души ще се продават наред със стадата едър добитък и чувалите пшеница. А прословутият „белег на звяра“? Нали без него „не може никой да купува или да продава“ (Откр. 13:17).

Тоест не може да участва в процесите, свързани с богатството.

И това е принципно нова идеология, която е ярка и мощна алтернатива на християнството.

Христос обещава на Своите последователи свобода от греха, мир с Бога, покой в сърцето, насищане на духовния глад и помощ в земния път. Той говори каква ценност е всеки, сътворен по Божи образ и подобие. Христос дава на хората талант и възможност да го развиват и да служат на Господ, задоволява нуждите им.

Богатството обещава свобода от всичко, въвежда в света на разкоша, дава покой зад висока ограда, осигурява безопасност зад гърбовете на телохранители, опитва се да гарантира здраве, дава интелектуално развитие, предлага насищане на физическия и духовния глад, повишава самочувствието, предоставя възможност за реализация, ден и нощ задоволява всички потребности. Всичко се свежда само до точната сума пари.

Такава е алтернативата - почти огледална спрямо това, което дава Исус Христос.

Спасителят сам е платил за това, което ни предоставя. Платил е с кръвта Си. Той дава на човека живот, при това вечен.

За това, което предлага богатството, всеки трябва да плаща сам, и то тук, на Земята, която се върти около богатия.

Но работата не е в това. По-точно, не е само в това. Мнозина не схващат принципната разлика между тези два пътя. Те усещат много по-остро болката, породена от „смешните“ въпроси, отколкото от загиващата душа. И какво да говорим за света, който не чете Библията, не е запознат със Спасителя, отрича Твореца, не вярва във вечността на битието, когато огромният брой от тези, които се смятат за Божии чеда, заемат активно-агресивна позиция в защита на новата теория.

„Християните трябва да бъдат богати!“ - това е доказателство за твърдата им вяра.

„Християните трябва да бъдат здрави!“

„Християните трябва да усияват!“

„Християните трябва да стоят начело на земните държави, а не да раболепстват пред чиновници безбожници!“ (Тоест да разговарят със сервитьорите като със сервитьори, с таксиметровите шофьори като с тактива... Нали се сещате?)

„Християните трябва да водят диалог със силните на деня като власти-маци, а не като презрени сектанти!“ (Много напомня мантрата: „Ние не сме роби, роби ние не сме.“)

Скоро имах среща с един свещеник от Православна църква в Калининград. Зададох му въпроса:

- Отче, кога ще дойде краят на света?

- Когато престанат ето такива срещи, защото не са интересни за никого.

- ?

- Вие дойдохте, защото ви вълнуват въпросите за душата, вечността, нравствеността. Когато не останат хора, които да задават подобни въпроси, тогава ще дойде краят. Когато светът потъне в своя комфорт и се задави в материалните си блага, тогава светлината ще помръкне за него.

НАДЕЖДА ОРЛОВА

Искам да ви разкажа една история от моя живот. Това е изповед на човек, който се е сблъскал реално с пролема за сребролюбието. За съжаление често недооценяваме този грях, а „сребролюбието е корен на всякакви злини, към което, като се стремяха някои, се отстраниха от вярата и пронизаха себе си с много скърби“ (1 Тим. 6:10). Така казва Божието Слово, а само то е истина. Колкото и да се опитвах да оборя това, слава на Бога, не ми се отдаде.

Всичко започна от желанието ми да докажа, че Бог не е прав: може да се служи на двама господари – на Него и на мамона (Мат. 6:24). Просто преди мен никой не го е разбрал. Господи, прости ми този грях! Само Ти, Исусе, си истинен!

В Евангелието от Лука 10 глава се разказва за един законник, който изкушава Исус Христос. Там се разкрива същността на този човек и на всичките му действия – желанието да се опрвада. Моят характер (за съжаление

Проблемът с СРЕБРОЛЮБИЕ

не само моят) е същият като на законника, само че в друга сфера - бизнеса. Когато се захех с предприемаческа дейност, виждах огромна полза от нея: колко добро може да се направи, на колко хора може да се помогне, още повече, че и на Христос някои са служели с имота си, а и самият Той е помагал на бедните. Затова с радост се хванах за тази работа.

Не един милион мина през ръцете ми. В началото се стараех да спазвам християнските принципи, но колкото повече напредвах в работата си, толкова по-дълбоко се спусках в пропастта. И тогава започнах да си търся оправдание, като се стараех да намеря в Божието Слово насърчение за моята глупост: „Наистина няма праведен човек на земята, който да прави добро и да не грешни“ (Екл. 7:20). Да, исках да върша добро, но всеки ден се сблъсках със зло. Все повече отстъпвах от истинското и се отклонявах към лъжовното. Желанието да помагам на ближния се смени с друго – да обогатя себе си - и вече не виждах нуждаещия се до мен. „А кой ми е ближнен?“ – питах се и си отговарях: „Аз. За мен.“ Постепенно това стана смисъл на живота ми. Поисках да взема Бога като съучастник, като престъпник. Реших, че ще му давам част от своята печалба.

Но злото, което върших, не беше угодно на моя Спасител. Успехът се превърна в провал. Обаче след като се оказах на дъното, потънал в заеми и неизплатени кредити, продължавах да съм убеден, че това са временни трудности, че става дума за изпитание на вярата ми (само че каква вяра и в какво?). Реших, че просто трябва да давам на Бога повече, да увелича процента Му. Колко сляп бях! Кошнежът за печалба свърши своята работа: фалирах и, което е по-страшно, фалирах и духовно.

В историята на Израил, излязъл от Египет, има едно събитие, споменато от Мойсей, което днес е особено актуално. Това е поклонението на освободения от робство народ пред златното теле, символ на богатство и благоденствие. Самият Господ свидетелства за израилтяните: „Скоро се отклониха от пътя, който съм им заповядал да ходят; изляха си телец от злато, поклониха му се, пожертваха му и казаха: „Тези са боговете ти, о, Израилю, които те изведоха от Египетската земя!“ (Изра. 32:8). С други думи, човек смята, че богатството може да му помогне, да го спаси, а Бог казва, че това не е верният път, че това е отклонение. Отклонение от вярата! Приятели, аз бях на този път, нищо добро няма там!

Господи! Ти си всичко, от което се нуждаем. Всичко е в Теб и само в Теб!

Ти не се задоволяваш с 10, 20, 99 процента, аз Ти трябва целия, без остатък, за да бъдеш с мен, да ме водиш, да ме оби-

чаш. Наистина Ти си Бог човеколюбив. Аз не го разбирах...

Мили приятели, бъдете внимателни! Някой беше казал, че да бъдеш богат е така трудно, както да носиш препълнена чаша, без да разлееш съдържанието ѝ. Аз не успях. И нека днес тази изповед ви помогне да избегнете примките на лукавия и да помните какви опасности може да ви дебнат по пътя към небесното отечество. Господ да ви благослови!

АНДРЕО СЕНОТРУСОВ

